

at gaae i en mere østlig Retning, samt om der endnu er Sandsynlighed for, at det Selskab, der engang havde Udsigt til at danne sig, eller et andet kunde komme til en mere directe uafhængig østlig Bane.

Indenrigsministeren: Dengang ber i 17de Samling forelaa for dette Thing et Lovudkast, indbragt af et æret Medlem for Kjøbenhavn om Concession til Bygning af en Bane til Bordingborg, modsatte jeg mig dette Forslag. Det kunde altsaa muligviis overraske Rigsdagen, at jeg ikkedestomindre har indbragt et ganske lignende Forslag i denne Samling. I 17de Samling modsatte jeg mig Lovforslaget, fordi det forekom mig, at, naar man gav Concession til Bygning af en Sydbane, saa maatte man sørge for, at det blev en virkelig Sydbane, og ikke blot en Localbane til Bordingborg. Ved en virkelig Sydbane forstaaer jeg en Bane, som ad den korteste Vej sætter os i Forbindelse med vore sydlige Naboer, som gennem Sydsjælland over Nerne fører til en Havn ved Østersøen. Dette Forslag kaldt, som bekendt, dog kun mod en stærk Minoritet, og det kaldt vistnok mindre paa Grund af de Indvendinger, jeg har fremført imod det, end fordi dette Thing dengang endnu nærede en stærk Forventning om, at det saakaldte Krønkefte Jernbaneproject vilde lade sig realisere. Grunden, hvorfor jeg i denne Samling i Landstinget har indbragt et Lovforslag om Bygning af en Sydbane med Endepunkt ved Bordingborg, har jeg allerede flere Gange haadt mere end tilstrækkelig Anledning til at gjøre opmærksom paa; det var, fordi jeg betragtede — og jeg troede mig fuldstændigt berettiget dertil — dette Lovforslag som knyttet til et andet af mig i Landstinget indbragt Forslag om Driften af de jydsk-sjyenske Baner, saa stærkt knyttet dertil, at jeg ikke kunde vente at faae Nytte af det sidstnævnte, naar jeg ikke satte det førstnævnte igjennem. Den Modtagelse, som mit Hovedforslag paa Jernbanegebetet nød i Landstinget, var mig i høi Grad overraskende; jeg kunde neppe have nogen For-

ventning om, at Stemningen for endog en blot midlertidig Statsdrift skulde være tilstede med en saadan Styrke, at man paa Grund deraf vilde afvise et Forslag, som man dog erkjendte havde Fordele fremfor Opretholdelsen af de nu bestaaende Forhold. Imidlertid have jo Landstinget og ogsaa dette Thing ved gjentagne Afstemninger allerede givet tilkjende som deres Mening, at den ønskeligste Løsning af det uheldige Forhold ved Driften af de jydsk-sjyenske Baner vilde være, at Staten selv greb ind i dette Forhold. Jeg maa navnlig efter den sidste Afstemning, som her har fundet Sted, ansee det for givet, at der ikke vil blive Spørgsmaal om Overtagelse af de jydsk-sjyenske Baner af det sjællandske Jernbaneselskab. Der kunde altsaa vistnok for mig foreligge det Spørgsmaal, om jeg da ikke vilde finde mig foranlediget til at trække Regjeringens Forslag om Concession til en Bane til Bordingborg tilbage. Dette har jeg imidlertid ikke villet gjøre i Landstinget, jeg vil heller ikke gjøre det her, og ligesom jeg i Landstinget udtalte det Ønske, at Landstinget for sit Vedkommende vilde gaae ind paa Lovforslaget, saaledes maa jeg gjentage det samme her. Grunden, hvorfor jeg ikke ved at trække Lovforslaget tilbage eller paa anden Maade vil bidrage til dets Fald, er ikke alene den, at jeg føler mig forpligtet til at bringe det videre, ifølge de Forhandlinger, der have fundet Sted imellem mig og Bestyrelsen for det sjællandske Selskab, men jeg kan sige, at det mindre er derfor, end fordi jeg føler mig overbevist om, at, dersom Bygningen af en Sydbane, selv om den kun gaaer til Bordingborg, nu atter bliver stadt tilside, vil dette i høi Grad bewirke, at velgrundede Forventninger ville blive stufede, ikke alene i Sydsjælland, men endnu langt mere paa de store Der, der ligge Syd for Sjælland, og hvem det aabenbart kan være ligegyldigt, om denne Sydbanes Retning bliver noget mere østlig eller noget mere vestlig. Jeg troer, at Ønsket om at faae en Bane til Bordingborg er meget stort, og at Forventning-